

ΕΙΣΗΓΗΣΗ

Συναδέλφισσες-συνάδελφοι

Εκ μέρους του Συνδικάτου Οικοδόμων Αθήνας θέλουμε κατ' αρχάς να σας ευχαριστήσουμε για την ανταπόκρισή σας στο κάλεσμά μας για ένα ζήτημα όπως αυτό της λαϊκής κατοικίας και της φοιτητικής στέγης, που καίει και αφορά κάθε εργατική-λαϊκή οικογένεια, κάθε φοιτητή και σπουδαστή. Πολύ περισσότερο στις σημερινές συνθήκες, που το πρόβλημα αυτό έχει διογκωθεί, τα ενοίκια έχουν εκτοξευτεί, ειδικά σε ορισμένες περιοχές του Κέντρου της Αθήνας και περιφερειακά, σε περιοχές που βρίσκονται κοντά στο ιστορικό κέντρο και τα Πανεπιστήμια, οι τιμές σε βασικά προϊόντα κατανάλωσης παίρνουν συνεχώς τον ανήφορο, οι λογαριασμοί ηλεκτρικού ρεύματος, νερού κ.τ.λ. είναι δυσβάστακτο κόστος για πολλούς εργαζόμενους. Όλα αυτά εξανεμίζουν πλήρως το εισόδημα των εργαζομένων, ενώ σε ένα μεγάλο ποσοστό αυτό το εισόδημα δεν επαρκεί ούτε για τα βασικά, με τη συσσώρευση χρεών να σφίγγει ακόμα περισσότερο τη θηλιά γύρω από το λαιμό. Ο μέσος μισθός στη χώρα διαρκώς μειώνεται την τελευταία δεκαετία και βρίσκεται σημαντικά κάτω από το 2010 ενώ και την περασμένη χρονιά, το 2020, μειώθηκε ξανά.

Σ' αυτές τις συνθήκες η πλειοψηφία των εργαζομένων και των οικογενειών τους μένουν σε ακατάλληλα σπίτια, παλιότερων δεκαετιών, κακοσυντηρημένα ή κακοφτιαγμένα, χωρίς αντισεισμική προστασία, χωρίς σύγχρονες προδιαγραφές, σε περιοχές χωρίς υποδομές για συγκοινωνίες, αντιπλημμυρική προστασία, σχολεία, νοσοκομεία, ενώ πολλοί είναι αυτοί που μένουν στο νοίκι, δίνοντας για αυτό ένα μεγάλο μέρος του εισοδήματός τους, συχνά πάνω κι από το μισό. Με λίγα λόγια η στέγη σήμερα είναι ένα πανάκριβο εμπόρευμα που αποτελεί βραχνά για τους εργαζόμενους. Το να αποκτήσει κάποιος το δικό του σπίτι, σύγχρονο και ασφαλές, χωρίς να το χρωστάει μια ζωή, είναι σχεδόν απραγματοποίητο.

Σήμερα, χιλιάδες οικογένειες έχουν χάσει ήδη τα σπίτια τους από τις τράπεζες, ενώ με τον πρόσφατο πτωχευτικό κώδικα που ψηφίστηκε τον Ιούνη και το επερχόμενο «ξεκλείδωμα» των πλειστηριασμών, πολλές θα βρεθούν είτε στο δρόμο είτε να πληρώνουν νοίκι σε ένα σπίτι που έχουν ήδη πληρώσει ακριβά.

Αντίστοιχα, δομές για τη στέγαση των φοιτητών υπάρχουν ελάχιστες, με μεγάλα πανεπιστημιακά ιδρύματα της Αθήνας – όπως και σε όλη τη χώρα – να μην έχουν ούτε ένα δωμάτιο για τη στέγαση των φοιτητών, ενώ οι υπάρχουσες φοιτητικές εστίες είναι σχεδόν εγκαταλειμμένες στο χρόνο, με τεράστιες φθορές λόγω της μη αναγκαίας συντήρησης, των ελλείψεων σε προσωπικό. Με αποτέλεσμα πολλοί φοιτητές να μη βρίσκουν κυριολεκτικά σπίτι να μείνουν, ενώ αυτοί που νοικιάζουν είτε δουλεύουν παράλληλα με τις σπουδές τους είτε η οικογένειά τους σφίγγει κι άλλο το ζωνάρι.

Είναι προκλητικό την ώρα που τα παιδιά των εργατικών-λαϊκών οικογενειών αναγκάζονται να δουλεύουν ταυτόχρονα με τις σπουδές τους για να τα βγάλουν πέρα, να πληρώνουν για μια τρύπα 300 ευρώ, την ίδια ώρα η κυβέρνηση να δίνει 30 εκατομμύρια ευρώ για πανεπιστημιακή αστυνομία στο όνομα της «ασφάλειας» και της πάταξης της «εγκληματικότητας» στα πανεπιστήμια.

Επιδίωξή μας δεν είναι να δοθεί απλώς η εικόνα μιας εκρηκτικής κατάστασης που επικρατεί στο ζήτημα της στέγασης, άλλωστε αυτό το βιώνει αντικειμενικά η πλειοψηφία του λαού, αλλά να αναδείξουμε γιατί συμβαίνει αυτό τη στιγμή που υπάρχουν όλες οι δυνατότητες σήμερα για να εξασφαλιστούν σύγχρονες, ασφαλείς, με χαμηλό κόστος κατοικίες για τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους, να εξασφαλιστεί στέγη για κάθε νέο, νέα που σπουδάζει μακριά από το σπίτι του, δωρεάν και με αποκλειστική ευθύνη του κράτους.

Επιδιώκουμε να βγουν συμπεράσματα από τη συζήτηση που θα κάνουμε σήμερα και να κουβεντιαστούν με τους εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς, με τους φοιτητές μέσα κι έξω από τις σχολές, να πάρουμε πρωτοβουλίες που θα κάνουν γνωστές τις διεκδικήσεις μας, να θέσουμε αγωνιστικά τα αιτήματά μας.

Το ζήτημα αυτό δεν αφορά μόνο την κατασκευή, ανέγερση κατοικιών και φοιτητικών εστιών, δηλαδή μόνο τους οικοδόμους και τους φοιτητές, όσους βρισκόμαστε εδώ σήμερα. Θεωρούμε πως αφορά όλη την εργατική τάξη, κάθε εργατική-λαϊκή οικογένεια που βλέπει τον ήδη χαμηλό μισθό της να εξανεμίζεται απ' το κόστος της στέγης, αφήνοντας ακάλυπτες άλλες ανάγκες. Έχει σχέση με πλευρές που αφορούν συνολικά τις σύγχρονες λαϊκές ανάγκες, οι οποίες πρέπει να μπουν στο επίκεντρο του προβληματισμού και των διεκδικήσεών μας.

Π.χ. πώς θα αποφασίσει σήμερα ένα νέο ζευγάρι να κάνει οικογένεια, να μείνει μαζί, όταν το πρόβλημα αυτό είναι τόσο μεγάλο. Ή πώς ένας φοιτητής θα μπορέσει να σπουδάσει εκτός του τόπου μόνιμης διαμονής του όταν τα έξοδα είναι τεράστια;

Για να μπορέσουμε να απαντήσουμε ολοκληρωμένα πρέπει να αναζητήσουμε τη ρίζα του προβλήματος και τους παράγοντες που το οξύνουν όσο περνούν τα χρόνια.

Στο πρόσφατο παρελθόν υπήρξε μια μεγάλη ανάπτυξη στον κλάδο των κατασκευών, ιδιαίτερα μέχρι το 2004, όπου – εκτός των μεγάλων έργων – σηκώθηκαν χιλιάδες οικοδομές, κατοικίες είτε με τη μορφή της αντιπαροχής είτε ιδιόκτητες κι έτσι θησαύρισαν μεγαλοκατασκευαστές και μεγαλοεργολάβοι, ενώ την ίδια περίοδο η τιμή αγοράς μιας κατοικίας εκτοξεύτηκε κάτω απ' την πίεση μιας ζήτησης που διατήρησε ψηλά ο τραπεζικός δανεισμός προκειμένου να εξασφαλίσει τα ξέφρενα κέρδη κατασκευαστών, τραπεζιτών και βιομηχάνων δομικών υλικών.

Από την άλλη, οι οικοδόμοι και οι άλλοι εργαζόμενοι του κλάδου, οι μισθωτοί μηχανικοί, που κατασκεύαζαν τις κατοικίες, στη μεγάλη πλειοψηφία τους αδυνατούσαν – όπως κι οι υπόλοιποι εργαζόμενοι – να αγοράσουν σπίτι, να έχουν τη δική τους στέγη.

Στη συνέχεια, κατά την περίοδο της παρατεταμένης κρίσης, που χτύπησε τον κατασκευαστικό κλάδο περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο, με τεράστια ανεργία και τσάκισμα μεροκάματων, δικαιωμάτων κ.ά., εκατοντάδες χιλιάδες σπίτια, διαμερίσματα έμειναν απούλητα. Είτε σε ανάπτυξη είτε σε κρίση οι εργαζόμενοι πληρώνουν το μάρμαρο.

Είναι γεγονός πως ο συνολικός σχεδιασμός του κράτους βασίζεται στο κριτήριο της κερδοφορίας του κεφαλαίου κι όχι στις ανάγκες του λαού. Είναι χαρακτηριστικό ότι έργα, όπως οδικοί άξονες, που επιστρέφουν γρήγορα ψηλά κέρδη στο κεφάλαιο λόγω διοδίων ή που αφορούν την υποστήριξη άλλων τμημάτων του κεφαλαίου, παίρνουν προτεραιότητα, ενώ έργα που αφορούν τις λαϊκές ανάγκες, όπως αντιπλημμυρικά, αντισεισμική προστασία και θωράκιση, κατασκευή σύγχρονων λαϊκών κατοικιών, φοιτητικών εστιών, νοσοκομείων κ.ά. μένουν στα αζήτητα. Παράλληλα, πολλά σπίτια ρημάζουν από τη μη δυνατότητα συντήρησης, όπως κι οι υπάρχουσες φοιτητικές εστίες.

Αν παρατηρήσει κανείς τα έργα που πραγματοποιούνται αυτό το διάστημα: μεγάλα εμπορικά κέντρα, ξενοδοχεία, ιδιωτικοί πολιτιστικοί χώροι, γήπεδα μεγάλων ΠΑΕ, αναπλάσεις κ.ά. όλα αυτά έχουν την οικονομική στήριξη του κράτους, από τον προϋπολογισμό ως δημόσιες επενδύσεις αλλά και από διάφορα κοινοτικά προγράμματα, όπως το ΕΣΠΑ κ.τ.λ. μέσω περιφερειών ή των δήμων. Χρήματα που έχουν βγει από τη φοροληστεία των εργαζομένων και την περικοπή κοινωνικών δαπανών, μοιράζονται στους επιχειρηματικούς ομίλους και δίνουν έξτρα κέρδη από την κατασκευή και αξιοποίηση τέτοιων έργων. Για να το πούμε απλά, ο λαός πληρώνει διπλά για να αυξάνει τα κέρδη του το κεφάλαιο.

Ο στόχος για μετατροπή της Αθήνας σε προορισμό τουρισμού ψηλών εισοδημάτων για όλες τις εποχές του χρόνου αλλά και τουριστών του Σαββατοκύριακου μεταφράζεται σε παράδοση του κέντρου στις μεγάλες τουριστικές επενδύσεις, με εκτοπισμό των λαϊκών στρωμάτων που κατοικούν ακόμα εκεί. Η διάθεση για τουριστική χρήση των ακινήτων μέσα από διάφορες πλατφόρμες όπως το RBnb εκτοξεύει τα ενοίκια.

Το σχέδιο αυτό ήδη υλοποιείται και αφορά την ανάπλαση του κέντρου της Αθήνας, μέσω και της υλοποίησης του Μεγάλου Περίπατου, του Πειραιά και του παραλιακού μετώπου, με μια σειρά έργων μεταξύ των οποίων δεσπόζει το Ελληνικό, η μεγαλύτερη ανάπλαση στο μεγαλύτερο άχτιστο αστικό «οικόπεδο» της Ευρώπης. Εταιρείες ακινήτων προχώρησαν στην εκπόνηση πολεοδομικών μελετών και μελετών αναπλάσεων για να διασφαλίσουν τις νέες χρήσεις γης και τους όρους δόμησης. Μάλιστα πιέζουν τις κρατικές υπηρεσίες για να επισπεύσουν τις διαδικασίες για τις επενδύσεις, για να δημιουργηθούν ελκυστικές περιοχές για τη δράση των επιχειρηματικών ομίλων. Με τέτοιο τρόπο ανεβαίνουν τα ενοίκια ή ξεσπιτώνονται εργατικές-λαϊκές οικογένειες από περιοχές όπου ο αστικός σχεδιασμός περιλαμβάνει «αναπλάσεις» και «αναβαθμίσεις» χάριν της επιχειρηματικής δράσης και του μεγαλύτερου κέρδους.

Στα σχέδια είναι επίσης και η μεταφορά κρατικών υπηρεσιών και υπουργείων στο χώρο της ΠΥΡΚΑΛ στον Υμηττό, ύστερα από τη λεγόμενη «αναδιάρθρωσή» της, ώστε να ανοίξει ο χώρος για τους μεγάλους ξενοδοχειακούς ομίλους και τα mall στο Κέντρο της Αθήνας. Χώροι που θα μπορούσαν να διατεθούν για φοιτητικές εστίες, συνολικά για τις ανάγκες των εργαζομένων.

Από αυτά τα έργα όμως βγαίνουν όλοι κερδισμένοι, όπως αναφέρουν δήμαρχοι και κυβερνήσεις; Ο λογαριασμός επιστρέφει και πάλι στο λαό, με την αύξηση που θα επέλθει στις τιμές των ακινήτων, τα ψηλότερα ενοίκια και δημοτικά τέλη, τις ακριβότερες υπηρεσίες εστίασης και ψυχαγωγίας. Και μάλιστα αυτά τα έργα υλοποιούνται με ασφυκτικές προθεσμίες, που έχουν ως αποτέλεσμα την εντατικοποίηση της εργασίας, τα ξεχαρβαλωμένα ωράρια, τη δουλειά τα Σ/Κ για να τελειώσει το έργο. Το νέο χτύπημα στους μισθούς που φέρνει ο νόμος Χατζηδάκη με την αύξηση των ωρών εργασίας και τζάμπα δουλειά για τα αφεντικά, οι συνεχιζόμενες ιδιωτικοποιήσεις σε ενέργεια, ύδρευση, μεταφορές, υγεία, παιδεία ανεβάζουν κι άλλο το κόστος διαβίωσης για τους εργαζόμενους.

Στην ουσία πρόκειται για σχέδιο κρατικής ενίσχυσης των επιχειρηματικών ομίλων για το ποιος θα πληρώσει την ανάκαμψη που επιθυμεί το κεφάλαιο. Όλα τα παραπάνω είναι διαχρονικά, υπηρετούνται από όλες τις κυβερνήσεις, που η καθεμιά παραδίδει τη σκυτάλη στην επόμενη για να συνεχιστεί το αντιλαϊκό έργο.

Χρόνια ολόκληρα δεν έχει ληφθεί κανένα μέτρο για να λυθεί το πρόβλημα της στέγασης. Κτήρια που έχουν στη διάθεσή τους τα πανεπιστήμια παραμένουν αναξιοποίητα, όσον αφορά τη φοιτητική στέγη.

Ο Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας που ως ένα βαθμό μπορούσε να δώσει λύσεις για κάποιες οικογένειες «απορροφήθηκε» από τον ΟΑΕΔ και έχει σταματήσει το κατασκευαστικό πρόγραμμα εργατικών κατοικιών από το 2011. Να σημειώσουμε εδώ ότι πληρώνεται από όλους τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα – αντίστοιχα και από τους εργοδότες – εισφορά προς τον ΟΕΚ, που θα έπρεπε να επιστρέφει σε παροχές προς τους εργαζόμενους, να δίνει λύσεις στο πρόβλημα της στέγασης. Αντ' αυτού όμως οι εισφορές αυτές που ανέρχονται σε εκατομμύρια ευρώ κάθε μήνα αφενός παρακρατούνται στο μεγαλύτερο μέρος τους από τον ΕΦΚΑ, αφετέρου δεν χρησιμοποιούνται σε τίποτε άλλο παρά να ρυθμίζουν ορισμένα κόκκινα δάνεια προς τις τράπεζες που αδυνατούν να ξεχρεώσουν φτωχές οικογένειες, δηλαδή πάλι λεφτά των εργαζομένων στρέφονται προς το κεφάλαιο.

Πρόσφατα παραδόθηκαν 80 κατοικίες στην Ελευσίνα, μετά από 10 χρόνια, ενώ οι αιτήσεις είναι χιλιάδες. Και πάλι όμως ακόμη και αυτές, οι εργαζόμενοι που θα τις αποκτήσουν είναι υποχρεωμένοι να αποπληρώσουν δάνειο στην τράπεζα με υψηλό σχετικά επιτόκιο.

Η ακίνητη περιουσία του ΟΕΚ ανέρχεται σε εκατοντάδες ακίνητα σε όλη την Ελλάδα, τα οποία, μαζί με το εργατικό δυναμικό του κλάδου, θα μπορούσαν να υποστηρίξουν την έναρξη ενός κατασκευαστικού προγράμματος, ακόμα και να διατεθούν για τις ανάγκες στέγασης εργατικών σωματείων, για τις πολιτιστικές, αθλητικές κ.ά. ανάγκες τους.

Την ίδια στιγμή τρέχουν τα προγράμματα για το «Εξοικονομώ», που στα μάτια ακόμα και των πιο φτωχών, φαντάζουν ως μια λύση για να επισκευάσουν το σπίτι τους. Είναι όμως έτσι; Κάτω απ' τον ψεύτικο τίτλο της «ενεργειακής αναβάθμισης» κρύβεται η ταξική πολιτική της ενίσχυσης τραπεζών, κατασκευαστών και βιομηχάνων δομικών υλικών. Στις περισσότερες περιπτώσεις το κόστος είναι απαγορευτικό ή ο

μικροϊδιοκτήτης πρέπει να πάρει πάλι δάνειο από τράπεζα για να συντηρήσει ή να ανακαινίσει το σπίτι του. Για προσεισμικό έλεγχο και αντισεισμική θωράκιση κτηρίων κατοικιών με ηλικία άνω των 50 ετών ούτε λόγος. Επίσης, δεν αφορά όλη την πολυκατοικία, π.χ. σε περίπτωση που πρόκειται για διαμέρισμα, δηλαδή δε μιλάμε για μια ολοκληρωμένη και σχεδιασμένη παρέμβαση σε κτήρια.

Τα ψέματα και η υποκρισία της κυβέρνησης πως έχει σχέδιο για αξιοποίηση ορισμένων από τα 70.000 ακίνητα που διαθέτει η ΕΤΑΔ ώστε να παραχωρήσει στέγη σε νεαρά ζευγάρια και σε ευάλωτες οικογένειες δεν αποτελεί τίποτε άλλο παρά κοροϊδία. Εκτός ότι χιλιάδες οικογένειες έχασαν το σπίτι τους, ακόμα κι αυτές που το κράτησαν πληρώνουν δυσβάσταχτα χαράτσια που φορτώνει το κράτος στη λαϊκή περιουσία (ΕΝΦΙΑ). Το σχέδιο αυτό προβλέπει την ωρίμανση όλων των ακινήτων, ώστε να καταστούν αξιοποιήσιμα, με όποιον τρόπο κριθεί πρόσφορος και αυτή η «ωρίμανση» ορισμένων από τα χιλιάδες ακίνητα της ΕΤΑΔ περνάει μέσα από την επανένταξή τους στην αγορά κατοικίας, με διάφορους τρόπους.

Η συγκεκριμένη συζήτηση δεν είναι σημερινή, το κράτος επιδοτεί με διάφορους τρόπους τη στέγη θέτοντας όμως αυστηρά οικονομικά κριτήρια που μόνο τα πολύ φτωχά λαϊκά νοικοκυριά μπορούν να εκπληρώσουν. Ακόμα κι αυτή η μικρή επιδότηση ενοικίου που νομοθέτησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, αποδεικνύεται σήμερα που εκτοξεύονται τα ενοίκια σταγόνα στον ωκεανό μπροστά στα συνολικά έξοδα μιας φτωχής οικογένειας. Και μόνο το γεγονός ότι θεωρείται «καθυστέρηση» το μεγάλο ποσοστό ιδιοκατοίκησης στη χώρα καταλαβαίνουμε γιατί το «κεραμίδι» της λαϊκής οικογένειας έχει κυνηγηθεί με λύσσα από τις κυβερνήσεις και τις τράπεζες, ειδικά τα τελευταία χρόνια, με εκβιασμούς και πλειστηριασμούς, δείχνει την κοροϊδία πίσω απ' αυτήν την κυβερνητική εξαγγελία.

Αυτά είναι που δίνουν το στίγμα της κρατικής - κυβερνητικής πολιτικής στο ζήτημα της στέγης.

Εδώ και τώρα πρέπει να οργανώσουμε την πάλη μας απέναντι σε αυτή την πολιτική, να δυναμώσει η διεκδίκηση άμεσων μέτρων, που θα μπορούσαν να δώσουν κάποιες ανάσες σε εργατικές-λαϊκές οικογένειες. Δεν χωράει καμιά αναμονή, γιατί οι ανάγκες μας δε μπορούν να περιμένουν. Το 2021 δε μπορούμε να ζούμε σε κτήρια του '50 και του '60 ούτε μπορούμε να ζούμε όπως το '70 και το '80.

Σήμερα, μια σύγχρονη στέγη, με τις δυνατότητες που προσφέρει η τεχνολογία, μπορεί να κατασκευαστεί σχεδόν στο μισό χρόνο από ότι πριν από μια εικοσαετία. Υπάρχουν όλες οι δυνατότητες για κατασκευή ασφαλών, αντισεισμικών, άνετων, λειτουργικών κατοικιών που μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες για στέγαση των εργαζομένων, των οικογενειών τους, των φοιτητών και σπουδαστών.

Όμως είναι δεδομένο ότι δεν υπάρχουν ουδέτερες λύσεις που να ικανοποιούνται όλοι. Και στο ζήτημα της κατοικίας και της στέγης συγκρούονται δύο αντίθετοι κόσμοι. Οι αγώνες του εργατικού και συνολικά του λαϊκού κινήματος ξεκινούν από την απαίτηση να πληρώσει το μεγάλο κεφάλαιο.

Η πάλη και η διεκδίκηση σε αυτό το ζήτημα πρέπει να στραφεί σε αιτήματα που θα μπορούσαν να δώσουν μια μεγάλη ανακούφιση σε αυτό το πρόβλημα σε χιλιάδες

οικογένειες, θα μπορούσαν να αναθερμάνουν την οικοδομική δραστηριότητα, με έργα που ικανοποιούν λαϊκές ανάγκες.

Τι πρέπει να διεκδικήσουμε:

Να πληρώσει το μεγάλο κεφάλαιο για την εξασφάλιση της λαϊκής κατοικίας και της στέγασης των φοιτητών.

1. Οι πιεστικές ανάγκες για τη λαϊκή κατοικία να στηριχτούν αποκλειστικά από την αύξηση της άμεσης φορολογίας κεφαλαίου που θα χρηματοδοτήσει την:

- Επανασύσταση – επαναλειτουργία του Ο.Ε.Κ. με ανάπτυξη αποκλειστικά κρατικού κατασκευαστικού-στεγαστικού προγράμματος για εργατικές κατοικίες
- Αξιοποίηση χώρων και ακινήτων του Ο.Ε.Κ. για τις ανάγκες στέγασης εργατικών σωματείων, για τις πολιτιστικές, αθλητικές και άλλες ανάγκες τους
- Άμεση επιστροφή από τον ΕΦΚΑ των εισφορών που έχουν παρακρατηθεί και απόδοση των τρεχουσών εισπράξεων προς τον ΟΕΚ.

2. Άμεση επιδότηση ενοικίου για λαϊκές οικογένειες και εργαζόμενους με χαμηλό εισόδημα, πολύτεκνες οικογένειες, για τους εκπαιδευτικούς που υπηρετούν εκτός έδρας.

3. Υπογραφή κλαδικής σύμβασης με αύξηση στα μεροκάματα, με κατώτερο μεροκάματο 52€ για ανειδίκευτους χωρίς 3ετιες, 7ωρο – 5θήμερο – 35ωρο. Να καταργηθεί όλο το αντεργατικό πλαίσιο που αφορά τις ΣΣΕ.

4. Ουσιαστική προστασία των ανέργων. Επίδομα ανεργίας στα 600 ευρώ για όλους τους ανέργους χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

5. Κανένα σπίτι εργατικής-λαϊκής οικογένειας να μη βγαίνει σε πλειστηριασμό, πάγωμα κατασχέσεων και χρεών προς τράπεζες, μείωση τιμολογίων για ηλεκτρικό ρεύμα, νερό, τηλέφωνο.

6. Χορήγηση μηνιαίου στεγαστικού επιδόματος 300 ευρώ, σε όλους τους φοιτητές που σπουδάζουν μακριά από την οικία τους.

7. Αξιοποίηση κρατικών κτηρίων και εκτάσεων που παραμένουν κενά ή αδειάζουν λόγω μεταστέγασης στο Κέντρο αλλά και σε άλλες περιοχές κοντά στα Πανεπιστήμια, για μετατροπή τους σε χώρους φοιτητικών εστιών, πολιτισμού, αθλητισμού, ψυχαγωγίας για τους φοιτητές.

Πώς συνεχίζουμε:

Παίρνοντας υπόψιν τα παραπάνω και όσα βέβαια θα προκύψουν από την σημερινή κουβέντα προτείνεται να βγει κατ' αρχάς ένα δελτίο τύπου με ότι συναποφασίσουμε και το κάθε σωματείο κάθε φοιτητικός σύλλογος να βγάλει τις ανακοινώσεις του, να συζητηθούν με όσο το δυνατόν περισσότερους εργαζόμενους και φοιτητές να αναδειχθεί το ζήτημα της στέγασης ως βασικό δικαίωμα της κάθε οικογένειας και όχι ως ένα πανάκριβο εμπόρευμα.

Προτείνεται για να γίνουν ευρύτερα γνωστές οι διεκδικήσεις μας να προχωρήσουμε σε συνέντευξη τύπου την επόμενη εβδομάδα έξω από το κτίριο στη Σανταρόζα, που έχει και έναν συμβολισμό, και αμέσως μετά θα κατευθυνθούμε προς το Υπουργείο Οικονομικών που έχει και την ευθύνη όσον αφορά το οικονομικό σκέλος αλλά να σταλούν και υπομνήματα στο Υπουργείο Εργασίας στο οποίο υπάγεται ο ΟΑΕΔ και ο ΟΕΚ, στο Υπουργείο Παιδείας βέβαια και όπου αλλού κρίνεται. Να είμαστε σε επαφή για να φούμε και αγωνιστική κλιμάκωση το επόμενο διάστημα. Οι προϋποθέσεις για να δοθεί λύση υπάρχουν, απαιτείται όμως σίγουρα να δυναμώσει η οργανωμένη πάλη και διεκδίκηση, να ακουμπήσει το ζήτημα σε περισσότερους εργατές, φοιτητές σε κάθε λαϊκή οικογένεια σε κάθε γειτονιά της Αθήνας. Τα αιτήματά μας είναι δίκαια, οι δυνατότητες υπάρχουν, ασκώντας πίεση προς την κυβέρνηση και τους αρμόδιους φορείς. Πρέπει και μπορούμε να έχουμε λύσεις προς όφελος μας.